

Eugeniusz Weron SAC, *Teologia życia wewnętrznego ludzi świeckich*, Poznań—Warszawa, Pallotinum 1980, s. 286.

Ks. docent Weron jest od wielu lat znanym w Polsce teologiem, specjalistą w zakresie teologii laikatu i apostołstwa. Ma za sobą znaczny dorobek publikacji w tym przedmiocie. Ostatnio wydał poważną publikację książkową dotyczącą teologii życia wewnętrznego ludzi świeckich.

W słowie wstępnym autor wyjaśnia charakter tej książki. Nie jest to więc podręcznik teologii życia wewnętrznego ludzi świeckich. Autor dość skromnie określa charakter i zakres tej książki pisząc, że chodzi w niej o zagadnienia wybrane z zakresu teologii duchowości.

Ta deklaracja wskazuje na wielką, może zbyt wielką skromność autora. Jak łatwo się przekonać przy lekturze książki, zamierzenia — i osiągnięcia — autora są dużo bardziej ambitne, niż prosty wybór zagadnień z określonej, uprawianej przez niego od dziesięć lat, dziedziny teologii. Nie jest to wprawdzie typowy podręcznik akademicki, na taki trzeba będzie, być może, jeszcze długo poczekać. Jest to jednak szeroka synteza zagadnień z zakresu teologii laikatu, ze szczególnym uwzględnieniem problematyki duchowości ludzi świeckich.

Praca: *Teologia życia wewnętrznego ludzi świeckich* obejmuje dwie wyraźnie wyodrębnione części. Pierwsza ma tytuł: część ogólna, druga część szczegółowa.

Głównym problemem pierwszej jest ten: czy istnieje odrębna duchowość ludzi świeckich w Kościele? Analizy przeprowadzone na ok. 100 stronach tej właśnie, ogólnej części książki wskazują dość przekonująco, że ludziom świeckim da się określić własny, odrębny sposób „życia w Chrystusie”, czyli odrębną, swoistą wspólną duchowość — w ramach wspólnej duchowości chrześcijańskiej. Autor próbuje bliżej ukazać na czym polega ta odrębna duchowość laikatu. Określa ją mianem „duchowość wcielenia” lub „duchowość inkarnacyjna”.

Część szczegółowa ukazuje tę odrębną duchowość laikatu w różnych dziedzinach życia, a w szczególności: w zachowaniu rad ewangelicznych, w stylu modlitwy, w życiu małżeńskim i rodzinnym, w pracy zawodowej, w swoistych charyzmatkach, w radości i cierpieniu, w odniesieniu do granicznej w życiu ludzkim sprawy śmierci.

Książka ks. E. Werona stanowi klucz do zrozumienia własnej tożsamości laikatu, a przez to i swoistych zadań laikatu we wspólnocie ludu Bożego, Kościoła Chrystusowego. Może się też stać cennym narzędziem w pracy duszpasterskiej wśród ludzi świeckich, pracy zmierzającej do kierowania ich ku osiągnięciu pełni życia Bożego i chrześcijańskiej doskonałości religijno-moralnej.

Stanisław Olejnik